

Tôi lững thững xách tập vào lớp. Hắn đã đến trước và cũng như mọi ngày, hắn để một cuốn tập lên bàn bên cạnh xí chỗ cho tôi. Tôi gật đầu chào hắn rồi ngồi xuống ghế. Cả lớp học 60 mạng mà chỉ có hắn và tôi là người Việt Nam. Lúc biết nhau là người Việt Nam, cả hắn và tôi đều mừng rỡ vô cùng, suýt ôm chầm lấy nhau.

Ngày orientation, tôi dớn dác nhìn xung quanh tìm kiếm đồng hương nhưng vẫn không thấy mạng nào. Ngày thứ hai rồi ngày thứ ba đi học tôi cũng không thấy ai. Cho đến ngày thứ tư, giờ đầu tiên trong lớp thực tập mỗ mỗ xác người chết, tôi rùng mình chóng mặt định lén ra ngoài cửa đổi không khí thì hắn ở đâu lù lù hiện ra. Hắn nói bằng tiếng Việt:

— Sợ hả! Cứ nhắm mắt mỗ đại như mỗ... gà rồi dần dần quen thôi!

Tôi trợn mắt nhìn hắn. Thế là chúng tôi quen nhau. Hắn tên là Tuấn. Học cùng lớp với tôi nhưng làm thí nghiệm ở group khác. Ngày đi orientation và mấy ngày học đầu hắn bị bệnh nên vắng mặt. Hôm nay là ngày đầu tiên của hắn. Hắn ít nói. Có lẽ hắn sợ nói nhiều... dư! Tôi thì trái lại. Hễ ai mà ít nói thì tôi ào ào nói cho... bỏ ghét! Ngược lại, nếu ai mà nói nhiều thì tôi đâm ra... hiền khô, ít nói. Cũng tại hắn ít nói cho nên khi nói chuyện hắn hay bị tôi bắt nạt. Ví dụ như bữa đó hắn hỏi tôi cách download lecture của ông thầy từ computer ở nhà. Tôi thao thao bất tuyệt giảng giải cho hắn. (Tôi cũng không giỏi giang chi. Computer thì dốt chưa có ai... dốt bằng. Bà chị học computer làm sẵn cho tôi mọi thứ. Tôi chỉ nói lại cho hắn cách mà bà chị đã... nói chứ tôi chưa hề làm). Nói xong, thấy hắn ngồi im, tôi hỏi:

— Dễ ợt phải không? Tôi nay Tuấn về download bài hay để mai?

Cỡ chừng... 5 phút sau hắn mới mở miệng:

— Vân nói nhanh quá, Tuấn nghe không kịp làm sao mà nhớ nổi...

Trời đất ơi! Nghe không kịp vậy mà hắn cũng không chịu lên tiếng để tôi nói chậm hơn. Rõ phí thì giờ. Nói chuyện với một người như hắn thiệt là... hao năng lượng. Có lẽ hắn hiểu được điều đó cho nên ngày hôm sau, trước lúc tan trường, hắn ngoắc tôi:

— Vân ơi, chờ Tuấn nói cái này này...

Hừ! Lại hỏi cách download bài nữa chứ gì! Lần này thì bà cóc thêm chỉ nữa đâu nhé! Tôi đứng lại chờ.

— Giờ lunch chờ Vân trong cafeteria mà không thấy. Cho Vân cái này này.

Hắn lôi từ trong backpack ra một túi nilon rồi dúi vào tay tôi. Hắn nói nhanh:

— Bánh dẻo đó!

Hắn nói nhanh y như có ai cầm gậy rượt khiến tôi đâm... lúng túng. Tôi nói mà không dám liếc nhìn nó:

— Oh, cảm ơn Tuấn nha!

Nói xong, tôi quay gót đi như chạy mặc kệ hắn đứng đó với bộ dạng lóng ngóng với tay chân thừa thãi. Ngày hôm sau, tôi cảm thấy... hối hận. Đáng lẽ hôm qua, lúc hắn cho bánh tôi phải cảm ơn hắn thật nhiều rồi hỏi thăm vài câu xã giao cho lịch sự. Đằng này, tôi lại quay mặt bước đi như ma đuổi. Vào lớp, hắn vẫn vào lớp sớm và xí sẵn ghế cho tôi. Nở một nụ cười thật... thân thiện trên môi, tôi quay qua nói với nó:

— Bánh dẻo Tuấn cho Vân hôm qua ngon ghê!

(Tôi xạo! Cái bánh vẫn còn nằm nguyên trong túi nilon ở trên bàn học của tôi ở nhà.) Được khen, hắn có vẻ mừng nhưng cũng cố giữ vẻ mặt tự nhiên, hắn nói:

— Vân thích loại này hả? Loại này là loại mới ra đó!

Có lẽ nếu còn, ngày mai hắn sẽ đem cho tôi một cái nữa cũng nên. Lúc đó tôi sẽ làm gì với mấy cái bánh này hén? Tôi không thích ăn bánh trung thu bởi vì nó ngọt quá!

Điều lo lắng của tôi đã dư thừa bởi vì qua ngày hôm sau và hôm sau nữa hắn cũng không cho tôi thêm một cái bánh trung thu nào nữa. Nhưng từ cái dạo "tặng" bánh trung thu tới giờ, hắn và tôi có vẻ... thân nhau hơn.

Chiều nay, vừa rời khỏi lớp thì hắn chạy lại ngoắc tôi:

— Vân nè, đứng lại Tuấn nói cái này này...

Hummm, lại cho bánh gì nữa đây??? Tôi đứng lại chờ. Hắn bước đến bên tôi, không cho tôi một cái bánh nào cả, hắn nói bằng một giọng buồn buồn:

— Vân ở lại học nghen. Tuấn nghỉ, không đi học nữa!

Opppps, hắn nói cái gì mà ở lại học... y như lời trấn trời của một người sắp lìa khỏi cõi đời vậy cả? Tôi hỏi:

— Tuấn nói cái gì?

Hắn nhắc lại:

— Tuần nghỉ kỹ rồi. Tuần nghỉ học thôi! Học khó quá, hai cái test vừa rồi bị fail hết cả hai. Còn làm lab thì khó quá! Thôi, Tuần nghỉ học để đi làm.

Vậy là hắn nghỉ học luôn. Mới ngày nào hắn còn nói: "Cứ coi mô xác người cũng y như mô gà thì mô được ngay..." Hắn dạy tôi cách tưởng tượng đó. Tôi đã làm được! Giờ này tôi có thể ngồi tí mĩ bên xác người chết để đọc tên từng sợi gân, mạch máu, thớ thịt trong cơ thể con người. Hắn đã bày tôi cách tưởng tượng xác người chết y như... xác gà để khỏi sợ. Vậy mà bây giờ mỗi khi làm lab tự nhiên tôi thấy... nhớ hắn!